

Aigua

de GAVINA SASTRE

PRESENTACIÓ DE DANIELA FEIXAS

Aigua és un viatge interior, a l'interior d'una personalitat complexa; és un exercici d'honestedat i generositat que no s'estalvia els aspectes més dolorosos i íntims d'una manera de viure i veure la vida, la de la Gavina, alhora que també ens mostra un punt de vista sobre l'exterior, una mirada crítica i genuïna, desacomplexada i sempre molt personal, sobre el món que ens envolta. A *Aigua* hi ha dolor, plaer, crítica, humor, passió, malaltia, lucidesa, vida i mort.

Podria dir moltes coses d'*Aigua*, però seré fidel a la seva essència, al que hi ha escrit, limitant-me a dir el que és obvi, perquè em sembla que tot el que la Gavina vol dir són exactament les paraules que hi ha escrites, que tot és en els textos, i que el relat és clar

quan vol ser clar i ambigu quan vol ser-ho. *Aigua* és un joc a través de les paraules que recrea amb una precisió gairebé física estats d'ànim, pensaments, il·lusions, desitjos...

A *Aigua* la Gavina es despulla i es mostra sense màscares ni mitges veritats, i per un moment fa possible, amb la posada en escena i el contacte amb el públic, un món on es possible ser i estar sense haver d'aparentar ni calcular, sense haver de dissimular o fingir; és un cant a la llibertat personal i íntima, amb tots els seus defectes i les seves virtuts, les seves misèries i alegries. Un desafiament: «Jo sóc així, sí, i què?!». Un acte de valentia.

De fet, *Aigua* són les últimes paraules, pensaments i vivències que la Gavina ha volgut compartir amb qui vulgui compartir-les amb ella. Des-

prés d'*Aigua*, de fet, un gran silenci on ressonen les seves paraules com un eco fins a l'infinit.

Aquest text el va escriure la mateixa Gavina per parlar d'*Aigua*... Parla del text i de la posada en escena, i intenta recrear l'ambient que ella imaginava per a aquest espectacle, i que finalment va aconseguir amb la posada en escena.

Aigua. És un cabaret poètic a propòsit del ser i l'estar, el sexe i l'amistat, l'aparador capitalista i l'element líquid, inspirador i fatalment preuat: l'aigua.

Una reflexió vivencial i crítica, passada pel filtre sensual i aquàtic de l'aigua, que raja mitjançant la paraula poètica i ho mulla tot, convertint l'esdevenir escènic en una senzilla regalimada, tan líquida com la nostra imaginació. Procurant que la carn, la paraula i la música vagin de bracet i facin el pastís deliciós, si és possible, i lleuger, *si vous plaît*.

La posada en escena d'*Aigua* vol intimitat, proximitat i mirades creuades. Sense efectes especials ni tecnologia punta. *Aigua* reclama la persona com a objecte de desig i la paraula com a intercanvi líquid de passions, lluites i dubtes. Una invitació perquè, plegats, amb poca llum, poc espai, fum i una copa, compartim el plaer de mirar i escoltar, com si per uns instants fóssim hedonistes de la paraula que excita sense tocar, sense més protecció que la de ser i estar.

Daniela Feixas
és actriu i autora teatral.

Aigua

de GAVINA SASTRE

PRIMERA PART

DIVENDRES, FAVES TENDRES

Doncs ara que ja és una miqueta tard
i les oques van descalces i els ànecs també,
diré.

Que m'agrada el que em provoques
que d'aquesta intimitat només en pot sortir una cosa
molt amiga de caminar sense sabates
i quasi salada.

No.

Salada.

Que tot això que pensem a la vegada.

I que mirem.

Que mantenim en secret.

Això que et preguntes és:

Què hi ha aquí, darrere la cortina?

És el Tortell Poltrona dient «Casum dena»?

O és aquella impressió estranya que fa el diumenge quan s'atura
el comerç?

Gràcies pare nostre, per donar-nos el son.

Gràcies a tu per no dormir.

Un.

Dos.

Tres.

Desperta.

Or non smoking?

És l'últim dia de l'any,

torno a provar de...

inventar una cosa que no ha inventat ningú abans

i no em trobo gaire bé

perquè m'he cansat molt

i he pensat tant

que no sé com ajuntar els meus neurotransmissors amb les meves
neurones.

La plastilina no m'acaba de funcionar

i no trobo cap substància més tòxica

que provoqui l'electroxoc necessari per recuperar-me.

És l'últim dia de l'any.

I tu què fas per Cap d'Any?

És que vaig a una festa privada molt diferent i especial i moderna
plena de discjòqueis,

skaters, estilistes, videoartistes, transvestits i funcionaris de l'INEM.

Doncs bon Any Nou,

que demà serà un altre dia i qui dies passa anys empeny.

Un còctel?

DOCTORA CATALÀ

Avui he anat al psiquiatre.

La doctora Català.

Avui la doctora Català m'ha fet les receptes dels antidepressius i
l'antipsicòtic,

m'ha comentat que el trastorn bipolar seria un diagnòstic molt possible i que més val que el rebí amb alegria perquè el trastorn de personalitat que m'han diagnosticat altres vegades és una patologia incurable, associada al caràcter i al comportament, a l'escala de valors distorsionada que té el pacient. En qualsevol cas, m'ha dit, és clar que tens un problema. Sí, el tinc: el llum del mig metre quadrat de lavabo que tinc a casa s'ha fet malbé, es deu haver fos la bombeta, l'hauré de canviar, però, em pregunto, per què, precisament, aquesta bombeta, la que està coberta amb un bonic globus enreixat i clavat a la paret, complicadíssim de desmuntar, s'ha hagut de fondre? Trastornada i compungida me'n vaig a veure el psicoanalista i em pregunta que si sóc verge, li dic que no, em pregunta com va ser la meva primera relació, em pregunta que si vaig sagnar, li dic que no. I em mira amb un somriure maliciós, se m'escurça la faldilla, sona la música de Benny Hill i em comença a perseguir per la consulta amb la boca oberta i els braços estirats. Me'n torno a casa,

la dona que parla pel mòbil i somriu amb totes les dents i es toca els talons i els cabells i es rasca el nas, badalla i es mira el seu reflex a la finestra i encongeix els ulls de coqueta per culpa dels atacs de riure provocats per la conversa, s'aixeca, perd l'equilibri i es recompon ràpidament sense deixar mai de parlar pel mòbil. Per fi: baixa del tren.

FACTURA

Totes les granotes que criden que ja és hora d'anar a dormir si volen poden callar. Si no, estarem encantats de compartir amb elles la *sherezade* benvinguda, l'insomni de les pedres, la ràbia dels rat-penats orgullosos i expectants. Perquè és ara que tot apunta cap al que és més probable: la nit, que diu: Tinc un dret històric sobre tots vosaltres, reis de l'estalvi i amants del seny, torneu-me el que és meu, doncs: la pell dels somnis adolescents que nedant en l'opulència de triar

van creure's que podrien jugar a ser lliures
 i quan ja era massa tard
 estaven matriculats, assegurats, hipotecats, vigilats, assalariats,
 facturats, analitzats,
 facturats, controlats, empresonats, hipnotitzats.

SARAO

L'aparador que configura la nostra llibertat és força enganyós,
 vendre
 és una estratègia dialèctica
 en la qual la sinceritat va estretament lligada a l'interès comercial;
 en aquestes curioses coordenades s'estableixen les nostres rela-
 cions amb la realitat.
 Per tant,
 de totes les professionals mentides que sentim cada dia dels que
 porten micròfon
 n'extraurem una sucosa relació de simpàtics aduldors
 que han escoltat amb respecte i estima les paraules dels experts.
 Exprimir-los per fer suc natural i deixar-los passar per la gola,
 amb polpa i tot,
 pot ser una autèntica passada,
 si es té en compte que després del procés de digestió
 s'evacua amb tota tranquil·litat.

EL FUTUR

Després de dinar,
 el bon català té fred,
 i comencen aquelles estúpides preguntes
 que només són presagis adormits

de futurs no gaire llunyans,
 on la gana, aquella sensació de buit que provoca sovint un estat
 anímic malhumorat i
 egoista,
 definitivament desapareixerà
 per donar pas a la set.

SALUD, DINERO Y AMOR

Discretament i sense pressa,
 la nostra mala salut ha fet una subtil transformació:
 la icterícia s'ha convertit en depressió,
 la sarna en estrès,
 la disenteria en ansietat,
 la sífilis en insomni,
 la gana en anorèxia
 i els polls en drogodependència.
 Amb tot,
 el sou dels psiquiatres continua pujant
 i el pressupost de cultura continua baixant.

UN «PICO»

A l'estranya ciutat
 tot es mou en secret,
 no hi ha realitats senceres
 sinó trossos de silencis,
 mirades introspectives,
 estranys que busquen el que sempre hauries volgut tenir i mai no
 haves gosat demanar
 perquè t'haves pensat que fer-ho seria vist com un acte de feblesa,

oblidant que la feblesa
és forta,
per la seva llangor,
per la seva finor,
per la seva discreció.

FUCK

Fumando espero al hombre que yo quiero.

Potser podria agafar unes estisores de tallar ungles i tallar-te les
parpelles a poc a poc
quedar-me amb les teves fines i llargues pestanyes i després,
quan ja no em poguessis
seduir
amb la terrible mirada,
tallar-te la llengua que vas fer servir, sempre embriagat,
per dir que em volies a mi,
per dir que et sorprenies del plaer,
i per articular els sons que amb les teves vocals de sal de mar van
enamorar-me sense
remei.
T'espero com una serp enrotllant-me en mi mateixa,
enrotllant els meus pensaments,
enrotllant les meves cames,
desenrotllant els meus somnis cap a la desesperació.
Deixo de fumar, un altre cop.

CARN

La carn de color negre camina amb talons
el cul exuberant remena les rambles

la mirada implacable diu que sí amenaçant turmenta
des de la trinxera
i mentrestant tu treus diners
al caixer
precipitadament
per pagar el sexe
i tenir en una cantonada trista i bruta
les mans expertes de l'Àfrica calenta
la pell torrada de l'Amèrica del sud
les llàgrimes secretes de la pobresa disfressada de poder.
Plora la teva polla quan entén que tot plegat
ben mirat
és un intercanvi solidari
tolerant i integrador
plora la teva polla fent la jornada de portes obertes
clama la polla que vol el carnet de sos racisme
exclama: visca Catalunya, terra d'acollida.
I feliços, sols, escorreguts, amb les butxaques buides
torneu
tu
i la teva polla
a pixar en un vàter net, marca roca, de color blanc, fred, europeu,
occidental, ric
i ple de pipí.

LA PELL CONFESSA

els petits trossos de tu
que inspecciono cautelosa
em donen la informació que necessito
per saber

més del que em caldria:
 que la teva pell
 solitària
 demana
 secretament
 desenganxar-se
 del teu cervell
 per banyar-se
 en la meva.

Silenci.
 El mòbil gelós i possessiu
 et desafia
 per donar-te
 més projectes del teu jo
 i perquè així oblidis el teu tu
 i a qualsevol que amb la tendresa
 posi fre al teu discurs.

aigua.
 neteges
 la cara
 el cor
 la cama.
 pallasso.
 i en el barri de les putes
 vas i no fas ni un trist cafè.

DON'T EXPLAIN

Vull
 que em miris primer, després m'ho expliques.
 Vull
 que em salvis primer, m'ho expliques després.
 Vull
 que et desfacis primer, que m'ho expliquis més tard.
 Vull
 que m'acostis el pols, i m'ho expliques demà.
 Vull
 que t'oblidis del món, que li expliquis a ell.
 Vull
 que et cargolis de gust, que ja m'ho explicaràs
 en un altre moment.
 Vull
 que et moris de por, que et corris de pànic, que busquis consol.
 Que no cal que m'ho expliquis, que no tenim temps.

AMISTAT

Perdona,
 que volia dir
 que et volia dir fa dies
 que allò que et vaig dir, no ho volia dir,
 que no volia dir que si volies follar amb mi,
 perquè el que volia dir, en realitat,
 és que t'estimo,
 que t'estimo amb totes les meves forces
 i que vull que tinguem una relació,
 que estiguem relacionats habitualment vull dir,

que siguem amics,
amics que follen,
amics que no follen,
amics d'aquells que són els únics a qui parles de follar,
amics que no parlen mai de follar, només de cinema i de literatu-
ra i de filosofia si escau
qualsevol tipus de relació m'està bé,
vull dir que
el que sigui,
que vull dir
que si vols ser el meu amic, amiga meva.
I deixem de ser amigues per fi.
I ara, amic meu,
et vull fer una pregunta,
follaríem, per fi?
Perquè, francament i amb la mà al cor:
hi ha alguna cosa millor per gaudir?
I tu vas dir
(eixarrancada i sincera i amb la boca ben oberta):
tinc un amic que diu que follar és una extensió de l'amistat.